

Ο νεομάρτυρας του Πηλίου

/ Πεμπτουσία

σμένοι να

Ήταν το

έτος 1686. Όλα είχαν αρχίσει πριν λίγες βδομάδες, όταν μια ομάδα ανδρών από τον Άγιο Λαυρέντιο του Πηλίου, έφθασε στην Κωνσταντινούπολη για να διαμαρτυρηθεί για τους δυσβάστακτους φόρους που είχαν επιβάλει οι Τούρκοι στο χωριό. Όμως οι μουσουλμάνοι επίτροποι όχι μόνο δεν θέλησαν να τους βοηθήσουν, αλλά κάποιους από αυτούς τους έβαλαν φυλακή. Το νέο μαθεύτηκε γρήγορα στο χωριό και μια δεύτερη ομάδα κατοίκων του Αγίου Λαυρεντίου κατέφτασε στη Βασιλεύουσα. Σκοπός τους ήταν να ελευθερώσουν τους συμπατριώτες τους. Και τότε κάποιος είχε την εξής ιδέα: να ζητήσουν βοήθεια από τον **Απόστολο**, τον συγχωριανό τους που είχε έρθει στην Πόλη πριν τέσσερα χρόνια για να βρει δουλειά και πλέον δούλευε σε μια ταβέρνα της περιοχής. Σίγουρα θα είχε μάθει πολύ καλά την τούρκικη γλώσσα μέχρι τώρα και θα είχε γνωρίσει πολλούς Τούρκους αξιωματούχους.

Αλήθεια ήταν, ο Απόστολος είχε φύγει από το χωριό σε ηλικία 15 χρόνων, όταν έμεινε ορφανός από γονείς. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι είχε ξεχάσει τα χριστιανικά ήθη και τις διδαχές του πατέρα και της μητέρας του. Χαρούμενος που είδε λοιπόν τους συμπατριώτες του, δέχτηκε πρόθυμα να τους βοηθήσει. Την επόμενη κιόλας μέρα πήγε στον Τούρκο αξιωματικό και του παρέδωσε μια επιστολή που απαιτούσε την απελευθέρωση των συγχωριανών του. Ο φιλοχρήματος Τούρκος όμως χαμογέλασε πονηρά. Του ανακοίνωσε απότομα ότι, αφού έλειπε 4 χρόνια από το χωριό του, έπρεπε να του δώσει φόρους για κάθε έτος που βρισκόταν στην Πόλη. Χωρίς δισταγμό ο Απόστολος απάντησε: *«Μπορείτε να πάρετε το πατρικό μου σπίτι που βρίσκεται στο Πήλιο. Αλλά θα μου υποσχεθείτε πως θα ελευθερώσετε τους συμπατριώτες μου»*. Ο Τούρκος έτριψε τα χέρια του από τη χαρά του. Ήταν έτοιμος να αφήσει τον Απόστολο να φύγει και να απαλλάξει τους φυλακισμένους από κάθε κατηγορία.

Όλα έδειχναν ότι η παρεξήγηση θα είχε αίσιο τέλος. Όμως πολλές φορές, η ζήλια κυριεύει τις ψυχές των ανθρώπων και τους κάνει αδίστακτους και σκληρούς και δεν τους αφήνει να δουν καθαρά. Ένας γέροντας λοιπόν, πρόκριτος του χωριού, μαθαίνοντας ότι ο Απόστολος, κυριεύτηκε από ζήλοφθονία του χωριού έτσι απλά; Αυτόν με τη θέση; Όχι, αυτό δεν μπορούσε να τον Τούρκο αξιωματικό ότι αν ο Ανώτατο δικαστήριο της

χώρας.

Ο μουσουλμάνος τρόμαξε. Η απειλή αυτή του θόλωσε το μυαλό. Διέταξε ο Απόστολος να βασανιστεί σκληρά. Ο νέος, με οδηγό τον Χριστό, υπέμενε όλα τα βασανιστήρια των Τούρκων χωρίς φόβο. Μετά από λίγες μέρες τον έσυραν καταπληγμένο μπροστά στον θρησκευτικό ηγέτη των μουσουλμάνων. Εκεί βρίσκονταν και άλλοι αξιωματούχοι. Όλοι μαζί προσπαθούσαν να πείσουν τον

Απόστολο να αλλαξοπιστήσει. Του έταζαν πλούτη, τον κολάκευαν, του πρόσφεραν αξιώματα. Ο νέος όμως περήφανα τους απάντησε: «Μην αργοπορείτε και χάνετε τον καιρό σας, ό, τι είναι να κάνετε κάντε το γρήγορα. Οποιονδήποτε θάνατο και αν μου δώσετε θα τον δεχθώ προθυμότατα για χάρη του Χριστού μου. Μην αργοπορείτε λοιπόν. Θέλετε να με κάψετε; Να μαζέψω εγώ τα ξύλα και να ετοιμάσω την φωτιά. Θέλετε να με απαγχονίσετε; Να ετοιμάσω με τα ίδια μου τα χέρια τη θηλιά. Θέλετε να με αποκεφαλίσετε; Δώστε μου το ξίφος να το ακονίσω εγώ όσο χρειάζεται».

Ο βεζίρης ξαφνιασμένος αλλά και έξαλλος με την παλικαριά του νεαρού διέταξε αμέσως τον αποκεφαλισμό του. Εκείνος σαν να πήγαινε σε γιορτή χαμογέλασε και προσευχήθηκε για τελευταία φορά. Τον οδήγησαν στην πύλη του Γενί τζαμιού. Ο Άγιος γονάτισε. Το τσεκούρι του δήμιου έπεσε τρεις φορές. Η ψυχή του νεομάρτυρα ανέβηκε στους Ουρανούς. Η ορθοδοξία είχε αποκτήσει ακόμα ένα παράδειγμα ανδρείας και πίστης. Αμέσως μετά τον αποκεφαλισμό του νεομάρτυρα ένα αστέρι ήρθε και στάθηκε πάνω από το σώμα του Απόστολου και πήρε το σχήμα του Σταυρού. Όλοι όσοι ήταν μαζεμένοι εκεί, Τούρκοι και χριστιανοί, έμειναν άναυδοι μπροστά στη θέα του θαύματος. Ο Σταυρός αυτός συμβόλιζε την αγιότητα του νέου και τη γιορτή της χριστιανοσύνης και ζέστανε τις καρδιές των πιστών που παρευρίσκονταν. Η μνήμη του γενναίου αυτού νεομάρτυρα τιμάται κάθε χρόνο από την Εκκλησία μας, στις **16 Αυγούστου**.

A.H.Σ.